

[Ministeren for skatter og afgifter]

finanslovsforslag for 1983 med et ringere underskud, end man forventede. Men når vi har konstateret, hvad dette finanslovsforslag, hvad regeringens håndfaste økonomiske politik og regeringens samlede foranstaltninger har betydet for dette samfund i de forløbne måneder med hensyn til genskabelse af optimisme, med hensyn til nedbringelse af rente og med hensyn til fald i inflationstakt, hvad der er særlig relevant i denne forbindelse, så må man sige, at det har været prisen værd, men det var også kun det ene, vi købte.

Vi købte én ting til, som er blevet bekræftet her i folketinget i dag, hvor jeg har hørt oppositionspartierne udtale deres mening om lovforslaget, specielt hvad de er utilfredse med. Vi købte det faktum, at oppositionen ikke fremsatte et forslag til beskatning af pensionsopsparinger, og det synes jeg efter det, vi har hørt i dag, og de intentioner, man egentlig havde, også var en god pris.

Når man har betalt en pris, så kan man spørge: hvem har egentlig betalt den? Ja, det har de personer, der har opsparet i de former, som er omhandlet i lovforslaget. Det er en gruppe, der på mange måder går på tværs af samfundet. Alligevel er det en relativt veldefineret gruppe. Den adskiller sig i i hvert fald fra andre veldefinerede grupper. Det er i hvert fald fuldstændig klart, at med fremsættelsen af dette lovforslag kan ingen med rette hævde, at de byrder, som alle efter regeringens opfattelse må bære for at genoprette den økonomiske situation i landet, ensidigt er blevet lagt på én befolkningsgruppe. Dette forslag er medvirkende til, at alle er med til at bære byrderne, og byrderne er beskedne, men det skal jeg komme tilbage til.

Det tredje spørgsmål, man kunne stille, når man har betalt en pris, er: hvad har man fået for det af konkrete ting? Jeg har nævnt nogle af de ting, man har fået for det. Jeg skal bare nævne én: man har fået en dæmpet inflationstakt, og da inflationen er den største tyv for enhver opsparing, må man sige, at man allerede med det, der er sket i de forløbne måneder, virkelig har fået forøget sin opsparing langt mere, end denne afgift på nogen måde kan påvirke den enkelte opsparing.

Jeg takker for de bemærkninger, der i øvrigt er blevet fremsat, og skal forsøge, om jeg kan samle nogle af besvarelserne.

Hr. Anders Poulsen lagde for, og andre fulgte, med hensyn til spørgsmålet om, at lovforslaget er indviklet. Hr. Anders Poulsen sagde meget rigtigt, at man, når man lovgiver, jo kan bruge 2 metoder. Den ene er at lave en lov, hvormed man løser flest mulige problemer, og den anden er at lave en lov, der er lidt rund og bred i formuleringen, og så overlade det til domstolene at fortolke den. Den sidste metode kender vi fra mange indviklede ting, men den forudsætter, at man er enige om, hvilket resultat domstolene er kommet til, og fra nogle mig nærstående venner ved jeg i hvert fald, at der findes domme, hvor der kan være dybtgående uenighed om, hvad de egentlig indeholder, og så løser vi jo ikke problemet.

Lovforslaget er indviklet, fordi det er en brugsanvisning. Det er en brugsanvisning for, hvorledes man beregner realrenteafgiften. Hvis der er nogle, der gerne vil vide kort og klart, hvad lovforslaget indeholder, kan jeg sige, at det står i det mellem socialdemokratiet og regeringen indgåede forlig den 13. december 1982. Det er mindre end én A-4 side, og dér står det alt sammen, bortset fra de tekniske metodeforandringer, der har været enighed om mellem aftaleparterne. Men der er jo blevet sagt, at det er et nyt område.

Det vigtigste er, at denne afgift og denne brugsanvisning er så entydig som muligt, ikke så meget af den grund, hr. Lykketoft nævnte, nemlig at man tror, at forsikringselskaber og pengeinstitutter vil twistе ordene. Nej, det er af en anden grund: det er betrygende for de selskaber, for de institutter og institutioner, at ordene ikke kan twistes af en administration eller af den til enhver tid værende minister. Derfor er tingene specificeret, og derfor er de omhyggeligt beskrevet.

Beskrivelsen af realrentebeskatningen har et dobbelt formål: den skal skære den overflødige skat væk, og den skal – og det er centralt – ikke berøve institutionerne, investorerne, interessen for at anbringe beløbene bedst muligt. Eller sagt på en anden måde: man skal sikre en lav marginalskat.

Dér er jeg inde på et af de andre problemer, som blev rejst, hvor der blev spurgt og med rette: giver dette lovforslag, således som det står i aftalen mellem socialdemokratiet og regeringen, mulighed for en afgiftsfri realrente på 3½ pct.? Det gør det efter min opfattelse naturligt.